

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 581

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 23 august 2007

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 588 din 19 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 228 și art. II alin. (3) din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi	2-4	Decizia nr. 606 din 19 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	9-11
Decizia nr. 590 din 19 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 ¹ din Codul de procedură penală	5-6	Decizia nr. 638 din 28 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	11-13
Decizia nr. 592 din 19 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989	6-7	Decizia nr. 657 din 28 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 89 alin. (2) din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă	13-14
Decizia nr. 594 din 19 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945— 22 decembrie 1989	8-9	Decizia nr. 663 din 5 iulie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 588

din 19 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 228 și art. II alin. (3) din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 228 și art. II alin. (3) din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, excepție ridicată direct de Avocatul Poporului în temeiul prevederilor art. 146 lit. d) teza finală din Constituție.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, expertul pentru probleme juridice în cadrul instituției Avocatul Poporului, Bianca Drăghici.

Având cuvântul, autorul excepției, prin reprezentantul său, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate așa cum a fost formulată.

Ministerul Public, arătând că art. I pct. 228 din Legea nr. 356/2006 este criticat din perspectiva lipsei unor criterii clare și precise pentru stabilirea relei-credințe sau a gravei neglijențe a magistratului, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, în ceea ce privește acest text de lege, ca neîntemeiată. Referitor la dispozițiile art. II alin. (3) din același act normativ, arată că, în măsura în care acestea ar permite un control administrativ al hotărârilor judecătorești, ar înfrânge prevederile art. 124 și art. 129 din Constituție. Ca urmare, cu privire la acest text de lege arată că se impune admiterea excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Adresa nr. 425 din 17 ianuarie 2007, trimisă Curții Constituționale în temeiul prevederilor art. 146 lit. d) teza finală din Constituție, **Avocatul Poporului a ridicat direct excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 228 și art. II alin. (3) din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi**, la solicitarea a 14 judecători din cadrul Judecătoriei Slatina.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile art. I pct. 228 din Legea nr. 356/2006 încalcă dispozițiile constituționale ale art. 52 alin. (3) referitoare la răspunderea patrimonială a statului pentru prejudiciile cauzate

prin erori judiciare, prin aceea că instituie obligativitatea exercitării de către stat a acțiunii în regres. În opinia Avocatului Poporului, textul constituțional invocat „nu stabilește obligația statului, ci posibilitatea acestuia, ca, în cazul magistraților, să dispună de o acțiune în regres pentru a putea recupera prejudiciile cauzate statului, prin asumarea răspunderii patrimoniale a magistraților pentru erorile judiciare”. Tot astfel, art. 96 alin. (7) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, în acord cu art. 52 alin. (3) din Constituție, reglementează posibilitatea, și nu obligația statului, de a recupera contravaloarea reparației acordate persoanei care a suferit din cauza unei erori judiciare, sens în care statul poate formula acțiune în regres împotriva judecătorului sau procurorului, în măsura în care respectiva eroare le este imputabilă acestora, fiind cauzată de exercitarea cu rea-credință sau gravă neglijență a funcției. Se mai susține că textul legal criticat nu conține criterii clare și precise pentru stabilirea relei-credințe sau a gravei neglijențe a magistratului și lasă loc subiectivismului și arbitrarului. De asemenea, din redactarea acestuia nu rezultă „dacă stabilirea relei-credințe sau a gravei neglijențe a magistratului se realizează în cadrul acțiunii în regres a statului sau pe calea unei acțiuni disciplinare sau penale, finalizată cu o hotărâre definitivă prin care să se rețină răspunderea disciplinară sau penală a acestuia”. Așa fiind, art. I pct. 228 din Legea nr. 356/2006 nu asigură, în opinia autorului excepției, garanțiile procesuale necesare angajării răspunderii magistraților, fiind în contradicție cu principiul independenței judecătorilor și supunerii lor numai legii.

În ceea ce privește art. II alin. (3) din Legea nr. 356/2006, care a modificat art. 99 lit. h) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, se susține că ar putea intra în contradicție cu dispozițiile constituționale ale art. 124 alin. (3) referitoare la independența judecătorilor, ale art. 126 alin. (1) referitoare la înfăptuirea justiției prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege și ale art. 129 privind folosirea căilor de atac „în condițiile în care instituirea răspunderii disciplinare a judecătorilor sau a procurorilor în cazul nerespectării normelor de procedură cu rea-credință sau din gravă neglijență ar aduce atingere înfăptuirii actului de justiție.” Se arată în acest sens că stabilirea situației în care judecătorul sau procurorul nu a respectat normele de procedură cu rea-credință sau gravă neglijență se realizează de către Consiliul Superior al Magistraturii, prin secțiile sale, pe calea unei acțiuni disciplinare. În acest fel se poate deschide calea unui control administrativ al hotărârilor judecătorești pronunțate. Or, potrivit art. 129 din Legea fundamentală, hotărârile judecătorești pot fi supuse doar controlului judecătorec, fiind susceptibile de desființare sau casare, în ipoteza nerespectării normelor de procedură, doar în căile de

atac promovate de părți sau Ministerul Public, în condițiile legii. Pe cale de consecință, în măsura în care hotărârile judecătorești ar putea fi supuse unui alt tip de control de legalitate decât cel statuat de art. 129 din Constituție, prevederile art. II alin. (3) din Legea nr. 356/2006 contravin art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală și principiului 1 pct. 2 lit. d) din Recomandarea nr. R(94) 12 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei către statele membre cu privire la independența, eficiența și rolul judecătorilor.

Potrivit dispozițiilor art. 30 și art. 33 din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile legale criticate nu contravin vreunei dispoziții constituționale. Astfel, textele de lege ce fac obiectul excepției reglementează doar răspunderea disciplinară și patrimonială a judecătorilor pentru erorile produse cu rea-credință sau gravă neglijență, iar nu pentru orice eroare apărută în desfășurarea actului de justiție, în deplină concordanță cu prevederile art. 52 alin. (3) din Constituție. Aplicarea unei sancțiuni pentru încălcarea obligațiilor stabilite chiar prin Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor nu poate fi de natură să afecteze desfășurarea actului de justiție, ci este, din contră, o garanție a îndeplinirii justiției, având ca scop împiedicarea comiterii de abuzuri de către cei chemați să îndeplinească justiția. În opinia Guvernului, controlul instituit de art. 99 din Legea nr. 303/2004 nu duce la desființarea hotărârilor judecătorești care au fost rezultatul relei-credințe sau neglijenței grave a judecătorului, astfel încât nu se poate susține că, prin modificarea legislativă criticată, se creează posibilitatea unei imixțiuni în actul de justiție. Se arată, totodată, că textele constituționale invocate nu interzic stabilirea răspunderii judecătorilor pentru nerespectarea normelor de procedură. Art. 52 alin. (3) din Constituție nu face nicio distincție în acest sens, iar în atribuțiile de serviciu ale magistraților intră și respectarea normelor de procedură, astfel încât nu se poate considera că dispozițiile criticate au lărgit în mod nejustificat sfera răspunderii magistraților.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) teza finală din Constituție și celor ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 10 și ale art. 29—33 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată direct de Avocatul Poporului.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. I pct. 228 și art. II alin. (3) din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, care au următorul conținut:

— Art. I pct. 228: „*Codul de procedură penală, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 30 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:[...]*”

228. *Articolul 507 va avea următorul cuprins:*

«*Acțiunea în regres*

Art. 507. — În cazul în care repararea pagubei a fost acordată potrivit art. 506, cât și în situația în care statul român a fost condamnat de către o instanță internațională, acțiunea în regres împotriva aceluia care, cu rea-credință sau din gravă neglijență, a provocat situația generatoare de daune, este obligatorie.»”

— Art. II alin. (3): „*Litera h) a articolului 99 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările ulterioare, va avea următorul cuprins:*

«*h) exercitarea funcției, inclusiv nerespectarea normelor de procedură, cu rea-credință sau din gravă neglijență, dacă fapta nu constituie infracțiune;»”.*

În motivarea excepției se invocă prevederile constituționale ale art. 52 alin. (3) referitoare la răspunderea patrimonială a statului pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare, ale art. 124 alin. (3) privind independența judecătorilor, ale art. 126 alin. (1) referitoare la îndeplinirea justiției prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege și ale art. 129 privind folosirea căilor de atac. Se invocă, totodată, principiul I pct. 2 lit. d) din Recomandarea nr. (94)12 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei către statele membre privind independența, eficiența și rolul judecătorilor, potrivit căruia „*în procesul decizional, judecătorii trebuie să fie independenți și să poată acționa fără niciun fel de restricție, influență subiectivă, presiuni, amenințări sau interferențe, directe sau indirecte. Legea trebuie să prevadă sancțiuni clare împotriva persoanelor care încearcă să influențeze deciziile judecătorilor în orice fel. În concluzie, judecătorii trebuie să decidă imparțial, în concordanță cu interpretarea faptelor și cu respectarea legilor aplicabile speței respective. Judecătorii nu trebuie să fie obligați să raporteze despre felul în care au soluționat un caz niciunei persoane din afara sistemului judiciar.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

I. În ceea ce privește art. I pct. 228 din Legea nr. 356/2006, Curtea constată că, în mod contrar celor susținute de autorul excepției, acest text de lege dă expresie prevederilor constituționale ale art. 52 alin. (3), potrivit cărora „*Statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare. Răspunderea statului este stabilită în condițiile legii și nu înlătură răspunderea magistraților care și-au exercitat funcția cu rea-credință sau gravă neglijență.*” Astfel, în deplin acord cu normele constituționale invocate, art. 507 din Codul de procedură penală, astfel cum a fost modificat prin textul de lege criticat, stabilește obligația statului ca, în cazul condamnării sale de către o instanță internațională sau al reparării pagubei potrivit art. 506 din același cod, să exercite acțiunea în regres împotriva aceluia (așadar inclusiv împotriva magistraților) care, cu rea-credință sau din gravă neglijență, a provocat situația generatoare de daune. Prin urmare, nu orice încălcare a atribuțiilor specifice magistratului îndreptățește statul român să formuleze acțiune în regres. Chiar dacă repararea pagubei a fost acordată potrivit art. 506 din Codul de procedură penală sau dacă statul român a fost condamnat de o instanță internațională, magistratul este răspunzător numai atunci când și-a exercitat

atribuțiile cu rea-credință sau gravă neglijență, provocând astfel situația generatoare de daune. Susținerea potrivit căreia norma constituțională ar reglementa numai posibilitatea, iar nu obligația statului de a exercita acțiunea în regres, nu poate fi reținută, întrucât aceasta se bazează pe o interpretare eronată a art. 52 alin. (3) din Legea fundamentală, text care nu distinge în sensul arătat de autorul excepției.

Nu poate fi reținută nici critica întemeiată pe compararea textului de lege ce face obiectul excepției cu dispozițiile art. 96 alin. (7) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor. Curtea a statuat în acest sens în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 486 din 11 decembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 19 ianuarie 2004, că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel, s-ar ajunge, inevitabil, la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele. În același sens, Curtea a mai reținut, de exemplu prin Decizia nr. 203 din 29 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 21 iunie 2004, că eventuala contradicție existentă între dispozițiile unor legi în vigoare nu intră sub incidența controlului de constituționalitate.

Cât privește criticile potrivit cărora art. I pct. 228 din Legea nr. 356/2006 nu conține criterii clare și precise pentru stabilirea relei-credințe sau a gravei neglijențe a magistratului, respectiv nu prevede cadrul în care se poate determina existența uneia din cele două condiții imputabile magistratului, se constată că vizează aspecte ce excedează competenței Curții Constituționale. Aceasta întrucât, pe de o parte, interpretarea și aplicarea unitară a legii este, potrivit art. 126 alin. (3) din Legea fundamentală, atributul exclusiv al Înaltei Curți de Casație și Justiție iar, pe de altă parte, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională nu poate completa prevederea supusă controlului.

II. Art. II alin. (3) din Legea nr. 356/2006 a modificat art. 99 lit. h) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor. În noua redactare, acest text de lege stabilește că reprezintă abatere disciplinară a magistratului exercitarea

funcției, inclusiv nerespectarea normelor de procedură, cu rea-credință sau din gravă neglijență, dacă fapta nu constituie infracțiune. În opinia autorului excepției, câtă vreme stabilirea situației în care judecătorul sau procurorul nu a respectat normele de procedură cu rea-credință sau gravă neglijență se realizează de către Consiliul Superior al Magistraturii, prin secțiile sale, pe calea unei acțiuni disciplinare, se poate deschide calea unui control administrativ al hotărârilor judecătorești pronunțate, aducându-se astfel atingere înfăptuirii actului de justiție, independenței judecătorilor și normelor constituționale privind folosirea căilor de atac.

Curtea constată că și aceste critici sunt neîntemeiate, întrucât art. II alin. (3) din Legea nr. 356/2006 nu instituie o nouă cale de atac împotriva hotărârilor judecătorești. Astfel, de esența înfăptuirii actului de justiție este supunerea judecătorului în fața legii și, ca un corolar al acestei cerințe, respectarea normelor de procedură. Consiliul Superior al Magistraturii, în virtutea rolului său constituțional de garant al independenței justiției, îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor, așadar și în situația nerespectării, de către aceștia, cu rea-credință sau din gravă neglijență, a normelor de procedură. Obiectul judecății îl constituie însă numai abaterile disciplinare, așadar conduita magistratilor, aspect ce nu poate fi interpretat ca având semnificația unui control administrativ al hotărârilor judecătorești pronunțate de aceștia. De altfel, și hotărârile pronunțate în materie disciplinară de Consiliul Superior al Magistraturii sunt supuse controlului judecătoresc, potrivit art. 133 alin. (7) raportat la art. 134 alin. (2) din Constituție.

Pentru aceleași considerente, nu pot fi reținute nici criticile formulate în raport cu Recomandarea nr. (94)12 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, adoptată în data de 13 octombrie 1994 la cea de-a 516-a întâlnire a secretarilor de stat. De altfel, Curtea reține că acest tip de acte comunitare reprezintă măsuri legale ce permit instituțiilor Uniunii Europene să-și prezinte punctele de vedere în fața statelor membre, fără ca acestea să fie obligate să se conformeze soluției propuse de administrația comunitară. Recomandările, spre deosebire de opinii, pot fi date și din proprie inițiativă, reprezentând astfel doar poziția instituției de la care emană, semnificația lor reală fiind de natură morală sau politică.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) teza finală și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1 alin. (1), al art. 2, 3, 10 și 29—33 din Legea nr. 47/1992,

Cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 228 și art. II alin. (3) din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, excepție ridicată direct de Avocatul Poporului.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 590

din 19 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300¹
din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 300¹ din Codul de procedură penală, excepție invocată de Bara Arpad Attila în Dosarul nr. 59/268/2007 al Tribunalului Harghita — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent arată că partea Alin Marius Aftene a depus la dosarul cauzei o cerere prin care solicită judecarea în lipsă.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 59/268/2007, **Tribunalul Harghita — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300¹ din Codul de procedură penală**. Excepția a fost invocată de Bara Arpad Attila într-o cauză având ca obiect acțiunea penală privind săvârșirea infracțiunilor de falsificare de monede sau alte valori.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat încalcă dreptul constituțional la apărare, prin faptul că instanța nu poate să se pronunțe asupra regularității sesizării, a actului de sesizare, a faptelor deduse judecării și a nulităților care eventual ar afecta urmărirea penală, în cadrul procedurii prevăzute de textul de lege criticat.

Tribunalul Harghita — Secția penală apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, arătând că instituirea unei proceduri speciale, cum este cea prevăzută de dispozițiile art. 300¹ din Codul de procedură penală, potrivit cărora instanța analizează doar aspectele privind legalitatea și temeinicia arestării preventive, nu este de natură a încălca dreptul inculpatului de a-și exercita în mod deplin dreptul la apărare în cursul procesului penal, cu precizarea că dreptul de a formula cereri, de a ridica excepții și de a pune concluzii este circumstanțiat de momentul procesual în curs. De asemenea, se apreciază că textul de lege criticat cuprinde suficiente garanții ale dreptului la apărare, inclusiv prin reglementarea verificării din oficiu a legalității și temeiniciei arestării preventive în cursul judecării.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul criticat nu încalcă dreptul la apărare, cu atât mai mult cu cât încheierea pronunțată de instanță cu privire la menținerea arestării preventive poate fi atacată cu recurs, asigurându-se posibilitatea inculpatului de a se prevala de toate garanțiile dreptului la un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 300¹ din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „(1) După înregistrarea dosarului la instanță, în cauzele în care inculpatul este trimis în judecată în stare de arest, instanța este datoare să verifice din oficiu, în camera de consiliu, legalitatea și temeinicia arestării preventive, înainte de expirarea duratei arestării preventive.

(2) Dacă instanța constată că temeiurile care au determinat arestarea preventivă au încetat sau că nu există temeiuri noi care să justifice privarea de libertate, dispune, prin încheiere, revocarea arestării preventive și punerea de îndată în libertate a inculpatului.

(3) Când instanța constată că temeiurile care au determinat arestarea impun în continuare privarea de libertate sau că există temeiuri noi care justifică privarea de libertate, instanța menține, prin încheiere motivată, arestarea preventivă. Dispozițiile art. 159 alin. 3, 4, 5, și 11 se aplică în mod corespunzător.

(4) Încheierea poate fi atacată cu recurs, aplicându-se dispozițiile art. 160^a alin. (2).”

Autorul excepției susține că textul legal criticat încalcă dispozițiile constituționale cuprinse în art. 24 — *Dreptul la apărare*.

Examinând excepția, Curtea constată că prevederile legale criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție, și cu o motivare similară.

Astfel, spre exemplu, prin Decizia nr. 48 din 27 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 23 februarie 2005, Curtea a statuat că nu poate fi primită critica autorului excepției referitoare la lipsa garanției dreptului la apărare, deoarece textul legal criticat nu instituie niciun fel de norme referitoare la îngădirea acestui drept. De altfel, ca o garanție suplimentară a efectivității dreptului la apărare în cauzele penale, pe lângă dreptul părții interesate de a fi asistată de un avocat ales sau numit din oficiu și obligativitatea organelor

judiciare de a le aduce la cunoștință acest drept — de care învinuitul ori inculpatul se poate prevala sau nu —, legiuitorul a instituit prin art. 171 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală obligativitatea asistenței juridice obligatorii, în funcție de situația deosebită în care s-ar putea afla învinuitul sau inculpatul ori în funcție de pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită. Prin urmare, dată fiind situația excepțională în care se află inculpatul arestat după înregistrarea dosarului la instanță, aceasta este datoare să procedeze la verificarea legalității și temeiniciei arestării preventive, aplicând dispozițiile referitoare la garantarea dreptului la apărare. Sub acest aspect nu se poate susține că se încalcă dreptul la apărare, deoarece textul nu face trimitere și la art. 136 din Codul de procedură penală, care reglementează criteriile de alegere a uneia sau a alteia dintre măsurile preventive și scopul acestor măsuri. Art. 136 se constituie într-o normă cu aplicabilitate generală pentru toate situațiile în care se dispune cu privire la luarea, revocarea, înlocuirea ori încetarea vreunei măsuri preventive.

Mai mult, prin Decizia nr. 626 din 3 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 892 din 2 noiembrie 2006, Curtea a statuat următoarele: prevederile art. 300¹ din Codul de procedură penală, „ce stabilesc obligația instanței ca, după înregistrarea dosarului, în cauzele în care inculpatul este

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300¹ din Codul de procedură penală, excepție invocată de Bara Arpad Attila în Dosarul nr. 59/268/2007 al Tribunalului Harghita — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 592

din 19 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada

trimis în judecată în stare de arest, să examineze din oficiu legalitatea și temeinicia arestării preventive, înainte de expirarea duratei arestării, dau expresie prevederilor constituționale ale art. 23 alin. (4), potrivit cărora «Arestarea preventivă se dispune de judecător și numai în cursul procesului penal», respectiv celor ale art. 23 alin. (6), potrivit cărora «În faza de judecată instanța este obligată, în condițiile legii, să verifice periodic, și nu mai târziu de 60 de zile, legalitatea și temeinicia arestării preventive și să dispună, de îndată, punerea în libertate a inculpatului, dacă temeiurile care au determinat arestarea preventivă au încetat sau dacă instanța constată că nu există temeiuri noi care să justifice menținerea privării de libertate».

Mai mult, așa cum s-a reținut în decizia menționată, „potrivit alin. 4 al art. 300¹ din Codul de procedură penală, încheierea pronunțată de instanță cu privire la menținerea arestării preventive a inculpatului poate fi atacată cu recurs, asigurându-se în acest fel posibilitatea inculpatului de a se prevala de toate garanțiile dreptului la un proces echitabil.”

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Cornelia Alexandrina Elena Antonescu, prin procurator Iancu Gheorghe, în Dosarul nr. 7.674/105/2006 al Tribunalului Prahova — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 7.674/105/2006, **Tribunalul Prahova — Secția civilă a**

sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Cornelia Alexandrina Elena Antonescu, prin procurator Iancu Gheorghe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate încalcă dreptul de proprietate și creează o inegalitate în fața legii. Inegalitatea vizează cultele religioase și minoritățile naționale, care au posibilitatea să își revendice proprietățile imobiliare preluate în mod abuziv de stat în cadrul unui nou termen, introdus prin Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, și ceilalți foști proprietari, persoane fizice, în privința cărora termenul pentru depunerea notificărilor nu a mai fost prelungit. Se mai susține că textul de lege criticat contravine protecției constituționale a proprietății private, precum și principiului constituțional al restrângerii exercițiului unor drepturi și al unor libertăți, prin crearea unei imposibilități de retrocedare a unor bunuri imobile preluate în mod abuziv.

Tribunalul Prahova — Secția civilă consideră că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția ca fiind inadmisibilă, întrucât criticile de neconstituționalitate vizează o omisiune de reglementare.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, invocând în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și ale Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 22 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Cornelia Alexandrina Elena Antonescu, prin procurator Iancu Gheorghe, în Dosarul nr. 7.674/105/2006 al Tribunalului Prahova — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, potrivit căroră: „(1) *Persoana îndreptățită va notifica în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi persoana juridică deținătoare, solicitând restituirea în natură a imobilului. În cazul în care sunt solicitate mai multe imobile, se va face câte o notificare pentru fiecare imobil.*”

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și a autorităților publice, art. 44 alin. (2) teza întâi privind garantarea dreptului de proprietate privată, indiferent de titular, alin. (3) referitor la expropriere și alin. (8) privind averea dobândită licit, art. 53 — Restrângerea exercițiului unor drepturi și al unor libertăți și art. 136 alin. (5) privind caracterul inviolabil al proprietății private.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 22 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate într-o altă cauză cu o motivare similară și având același autor.

Astfel, prin Decizia nr. 313 din 29 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 3 mai 2007, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate referitoare la aceste prevederi, statuând că recunoașterea *sine die* a posibilității persoanei interesate de a declanșa procedura de recuperare a imobilelor preluate abuziv de către stat ar fi fost de natură să genereze un climat de insecuritate juridică în domeniul proprietății imobiliare.

Prin aceeași decizie, făcând referire la jurisprudența anterioară, Curtea a reținut, în esență, că, „potrivit dispozițiilor art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, exercitarea dreptului de proprietate trebuie să se facă în limitele legii. Legiuitorul ordinar este așadar competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea dreptului de proprietate, instituind limitări rezonabile în valorificarea ca drept subiectiv garantat, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept. Pentru aceste considerente, nu poate fi reținută încălcarea, prin textele de lege criticate, a prevederilor art. 44 alin. (2) teza întâi, alin. (3) și (8), ale art. 136 alin. (5) din Legea fundamentală”.

Curtea a constatat, de asemenea, „că nu se poate reține încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție, deoarece persoanele îndreptățite care pot introduce notificări în temeiul art. 22 din Legea nr. 10/2001, solicitând restituirea în natură a imobilului, se află într-o situație diferită față de cultele religioase ori comunitățile cetățenilor aparținând minorităților naționale. În aceste condiții, nu se poate reține nici încălcarea prevederilor art. 53 din Legea fundamentală.”

Atât considerentele, cât și soluția acestei decizii sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 594

din 19 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5
din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv
în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Jaqueline Opriș în Dosarul nr. 17.797/3/2005 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 17.797/3/2005, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Jaqueline Opriș.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat contravine principiului constituțional al egalității în fața legii, întrucât legiuitorul a instaurat un regim juridic diferențiat între persoanele îndreptățite potrivit Legii nr. 10/2001, respectiv cele care au primit despăgubiri pe cale administrativă internă și cele ce au primit despăgubiri în baza unor acorduri internaționale. Astfel, susține acesta, instanța de judecată, făcând aplicarea greșită a prevederilor art. 5 din Legea nr. 10/2001, potrivit cărora cetățenii despăgubiți pe calea acordurilor internaționale nu mai primesc niciun fel de reparație, nu a ținut seama de art. 11 alin. (1) teza a doua din aceeași lege care condiționează restituirea în natură, persoanelor îndreptățite, de rambursarea unei sume reprezentând valoarea despăgubirii primite, actualizată potrivit legislației în vigoare.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie opinează în sensul respingerii excepției, întrucât persoanele care au primit despăgubiri potrivit art. 5 din Legea nr. 10/2001 se află în situație juridică diferită de cele vizate de art. 11 alin. (1) din aceeași lege. Astfel, persoanele prevăzute de art. 5 din această lege au primit despăgubiri la valoarea reală a imobilului, conform acordurilor internaționale încheiate de România, în timp ce persoanele

îndreptățite la restituirea în natură potrivit art. 11 alin. (1) au primit o despăgubire din partea statului român, care de cele mai multe ori s-a dovedit a fi modică, fapt ce a impus necesitatea unei reparații.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția ca neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate nu contravin principiului constituțional al egalității în drepturi, deoarece ele se aplică tuturor subiectelor de drept aflate în situația juridică prevăzută de această normă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și ale Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 5 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, potrivit cărora „*Nu sunt îndreptățite la restituire în natură sau la măsuri reparatorii în echivalență persoanele care au primit despăgubiri potrivit acordurilor internaționale încheiate de România privind rezolvarea problemelor financiare în suspensie, enumerate în anexa nr. 1 care face parte integrantă din prezenta lege.*”

Textul constituțional considerat a fi încălcat este cel al art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și a autorităților publice. Este invocată, de asemenea, încălcarea art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la judecarea unui proces în mod echitabil și într-un termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, precum și a art. 1 din primul Protocol adițional la Convenție referitor la protecția proprietății private.

Autorul critică acest text pe motiv că legiuitorul a instaurat un regim juridic diferențiat între persoanele îndreptățite potrivit Legii nr. 10/2001, respectiv cele care au primit despăgubiri pe cale administrativă internă și cele ce au primit despăgubiri în baza unor acorduri internaționale.

Excepția a fost ridicată în cadrul soluționării apelului formulat împotriva unei sentințe a Tribunalului București — Secția a V-a civilă prin care a fost respinsă contestația împotriva deciziei emise de primarul municipiului București privind cererea de restituire în natură a unui imobil, întrucât acesta a beneficiat de

despăgubiri potrivit Acordului româno-francez privind reglementarea problemelor financiare în suspensie între cele două țări, încheiat la 9 februarie 1959.

Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată în fața instanței și consemnată în încheierea acesteia și în înscrisul depus de parte în dosarul instanței, Curtea constată că, în realitate, critica de neconstituționalitate este dedusă din compararea textului criticat cu o altă prevedere din această lege, și anume art. 11 alin. (1) prin care se precizează modalitatea de restituire a imobilelor expropriate, imobile ce urmează a fi restituite în natură dacă acestea nu au fost înstrăinate. Pentru a nu se ajunge la îmbogățirea fără justă cauză, textul de lege prevede că, în cazul în care fostul proprietar a primit o despăgubire la data exproprierii, restituirea în natură este condiționată de rambursarea sumei reprezentând valoarea despăgubirii primite, actualizată cu indicele inflației. În acest fel, autorul excepției consideră că, datorită reglementării cuprinse de acest din urmă text, este încălcat principiul egalității în drepturi. Or, sub acest aspect, Curtea, în jurisprudența sa, a statuat că neconstituționalitatea unui text nu poate fi dedusă din compararea unor prevederi de lege dintr-un anumit domeniu

între ele, ci numai din constatarea unei neconcordanțe între diferite reglementări și dispoziții ori principii din Constituție.

De altfel, Curtea constată că textul de lege criticat nu instituie privilegii sau discriminări între cetățeni și nu încalcă principiul constituțional al egalității în drepturi, consacrat prin art. 16 din Constituție, tratamentul egal impunându-se doar pentru cetățenii aflați în situații identice. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut, în mod constant, că principiul egalității nu înseamnă uniformitate, așa încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul juridic nu poate fi decât diferit.

De asemenea, Curtea constată că prevederile art. 5 din Legea nr. 10/2001 sunt în deplin acord cu prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la judecarea unui proces în mod echitabil și într-un termen rezonabil de către o instanță independentă și imparțială, precum și ale art. 1 din primul Protocol adițional la Convenție referitor la protecția proprietății private.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Jaqueline Opriș în Dosarul nr. 17.797/3/2005 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 606

din 19 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Group” — S.R.L. din Dej în Dosarul nr. 1.297/1.285/2007 al Tribunalului Comercial Cluj — Judecătorul-sindic.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, sens în care arată că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 aprilie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.297/1.285/2007, **Tribunalul Comercial Cluj — Judecătorul-sindic a sesizat Curtea Constituțională cu**

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Energy

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Energy Group” — S.R.L. din Dej cu prilejul soluționării cererii de deschidere a procedurii insolvenței îndreptate împotriva sa.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că posibilitatea pe care textul de lege criticat o asigură debitorului de a-și contesta starea de insolvență nu constituie un mijloc procedural eficient pentru apărarea proprietății sale, de asigurare a liberului acces la justiție și a egalității în fața legii, în situația în care un creditor de rea-credință a introdus în mod abuziv o cerere de deschidere a procedurii insolvenței. Astfel, consideră că dreptul de a contesta starea de insolvență nu este clar definit de textul de lege ca mijloc de acțiune în justiție, iar similitudinea sa cu posibilitatea recunoașterii stării de insolvență determină confuzii. Față de existența prezumției de insolvență a debitorului, de care beneficiază creditorul, dreptul de a contesta această stare se exercită în condițiile unei inegalități între părțile procesului. De asemenea, arată că dispozițiile art. 33 din Legea nr. 85/2006, prin faptul că nu instituie obligativitatea cauțiunii și nu prevăd o taxă de timbru, creează discriminări între creditorii și debitorii, întrucât aceștia din urmă, în cazul în care nu au solicitat depunerea acestei cauțiuni, nu mai au posibilitatea de a se dezdăuna pentru prejudiciile provocate prin promovarea abuzivă a cererii. Pentru aceleași motive, creditorii pot prefera procedura insolvenței acțiunilor de drept comun. În sfârșit, consideră că interdicția pentru debitor de a mai solicita reorganizarea în cazul în care a fost respinsă contestația cu privire la începerea procedurii insolvenței aduce atingere dispozițiilor constituționale referitoare la libera inițiativă și concurență, precum și accesului liber la justiție.

Tribunalul Comercial Cluj — Judecătorul-sindic apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, având în vedere că specificul procedurii insolvenței impune reguli de procedură speciale, derogatorii de la normele dreptului comun, dar care corespund exigențelor constituționale. Prin instituția contestației, pusă la îndemâna debitorului, acesta poate răsturna prezumția simplă de insolvență, iar sancțiunea de interdicție a dreptului de a mai propune reorganizarea judiciară intervine numai în cazul folosirii cu rea-credință a contestației.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, având în vedere că acestea se aplică fără nicio discriminare față de toate persoanele aflate în ipoteza normei juridice, nu îngrădesc dreptul persoanelor interesate de a se adresa justiției și de a se prevala de toate garanțiile pe care le presupune un proces echitabil și nu sunt contrare dispozițiilor constituționale privind dreptul de proprietate. Din contră, consideră că art. 33 din Legea nr. 85/2006 garantează respectarea obligației statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 33 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, dispoziții potrivit cărora: „(1) În termen de 48 de ore de la înregistrarea cererii creditorului îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței, judecătorul-sindic va comunica cererea, în copie, debitorului.

(2) În termen de 10 zile de la primirea copieii, debitorul trebuie fie să conteste, fie să recunoască existența stării de insolvență. Dacă debitorul contestă starea de insolvență, iar contestația sa este ulterior respinsă, el nu va mai avea dreptul să solicite reorganizarea judiciară.

(3) La cererea debitorului, judecătorul-sindic îi poate obliga pe creditorii care au introdus cererea să consemneze, în termen de 15 zile, la o bancă, o cauțiune de cel mult 10% din valoarea creanțelor. Cauțiunea va fi restituită creditorilor, dacă cererea lor va fi admisă. Dacă cererea va fi respinsă, cauțiunea va fi folosită pentru a acoperi pagubele suferite de debitorii. Dacă nu este consemnată în termen cauțiunea, cererea introductivă va fi respinsă.

(4) Dacă judecătorul-sindic stabilește că debitorul este în stare de insolvență, îi va respinge contestația și va deschide, printr-o sentință, procedura generală, situație în care un plan de reorganizare poate fi formulat numai de către administratorul judiciar sau de către creditorii deținând împreună sau separat minimum 20% din valoarea masei credale și numai dacă aceștia își exprimă intenția de a depune un plan în termenul prevăzut la art. 59 alin. (1), respectiv la art. 60 alin. (2).

(5) Dacă judecătorul-sindic stabilește că debitorul nu este în stare de insolvență, respinge cererea creditorilor, care va fi considerată ca lipsită de orice efect chiar de la înregistrarea ei.

(6) Dacă debitorul nu contestă, în termenul prevăzut la alin. (2), că ar fi în stare de insolvență și își exprimă intenția de a-și reorganiza activitatea, judecătorul-sindic va da o sentință de deschidere a procedurii generale. În cazul în care, din declarația debitorului, făcută până la data pronunțării sentinței, rezultă că acesta se încadrează în una dintre categoriile prevăzute la art. 1 alin. (2) sau a mai beneficiat de reorganizare în ultimii 5 ani anteriori deschiderii procedurii, judecătorul-sindic va pronunța o sentință de deschidere a procedurii simplificate.

(7) Prin sentința de deschidere a procedurii, judecătorul-sindic va dispune administratorului judiciar sau lichidatorului, după caz, să efectueze notificările prevăzute la art. 61.”

În opinia autorului excepției, dispozițiile de lege criticate încalcă următoarele prevederi constituționale: art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată și art. 135 referitor la economia României.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că procedura insolvenței reprezintă o procedură specială, cu reguli derogatorii de la normele dreptului comun, a căror stabilire, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, intră în atribuția exclusivă a legiuitorului.

Textul de lege criticat prevede dreptul debitorului, față de care s-a promovat o cerere de deschidere a procedurii insolvenței, de a recunoaște sau, din contră, de a contesta starea sa de insolvență.

Autorul excepției consideră că aceste prevederi de lege creează inechități, încalcă accesul liber la justiție și aduc atingere dreptului de proprietate. Astfel, susține că art. 33 din Legea nr. 85/2006 este neclar și insuficient în ceea ce privește reglementarea dreptului debitorului de a contesta starea de insolvență, putându-se crea confuzii cu procedura recunoașterii

stării de insolvență. De asemenea, consideră că existența prezumției de insolvență îl plasează pe debitor într-o poziție defavorabilă față de creditor pe parcursul soluționării contestației.

Curtea consideră că aceste argumente nu pot fi reținute, întrucât evidența caracterului diferit al procedurii de urmat și a efectelor juridice ce sunt proprii contestației sau recunoașterii stării de insolvență reiese din însuși textul de lege pus în discuție. Astfel, dacă în cazul contestației debitorul exercită dreptul său de a demonstra inexistența stării de insolvență utilizând toate mijloacele procedurale specifice unui proces echitabil, în cazul recunoașterii stării de insolvență, din contră, debitorul renunță *ab initio* la exercițiul acestui drept, acceptând deschiderea procedurii. Faptul că legea nu se referă expres la „dreptul la acțiune” al debitorului, așa cum ar dori autorul excepției, nu este de natură a-l opri pe acesta să dispună și să se bucure de toate drepturile și garanțiile specifice unui proces echitabil cu prilejul soluționării contestației. Prin urmare, debitorul va putea răsturna prezumția simplă de insolvență, dovedind prin orice mijloace legale de probă că nu este în stare de insolvență și că nu și-a achitat datoria pretinsă pentru că aceasta nu există în realitate ori din alte motive neimputabile.

În continuare, Curtea constată că nu pot fi reținute nici argumentele autorului excepției, potrivit cărora art. 33 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 ar aduce atingere dreptului de proprietate al debitorului, atât timp cât acest text de lege pune la dispoziția

debitorului dreptul de a solicita sau nu depunerea unei cauțiuni de către creditor, așa încât să poată acoperi eventualele pagube cauzate de o acțiune abuzivă îndreptată împotriva sa. Faptul că debitorul nu a înțeles să-și exercite acest drept, pierzând posibilitatea de a-și acoperi eventualele prejudicii, nu afectează constituționalitatea textului de lege criticat.

În ceea ce privește critica referitoare la diferențierea mijloacelor procedurale puse la dispoziția creditorului, pe de o parte, respectiv la dispoziția debitorului, pe de altă parte, Curtea constată că această diferențiere este rezonabilă, determinată și justificată de situația deosebită în care se află cele două părți, neînsemnând nici privilegii, și nici discriminări.

În sfârșit, Curtea consideră că nu pot fi reținute nici argumentele autorului excepției privind neconstituționalitatea dispozițiilor art. 33 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 85/2006. În acest sens, reține că acest text de lege răspunde necesității de a se asigura celeritatea procedurii insolvenței. Or, din faptul că debitorul, care cunoaște situația sa, contestă în mod neîntemeiat starea de insolvență, se poate deduce intenția acestuia de a tergiversa procedura, periclitând astfel drepturile creditorilor. Prin urmare, debitorului nu i se refuză reorganizarea, care va putea fi solicitată de administratorul judiciar în cazul în care o va considera oportună, ci se urmărește ca exercitarea dreptului debitorului de a cere reorganizarea să nu aducă atingere drepturilor creditorilor.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Energy Group” — S.R.L. din Dej în Dosarul nr. 1.297/1.285/2007 al Tribunalului Comercial Cluj — Judecătorul-sindic.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 638

din 28 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Iulia Nedelcu	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Viorica Froicu în Dosarul nr. 3.384/35/P/2006 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că dispozițiile criticate sunt constituționale, acestea fiind aplicabile tuturor persoanelor aflate în aceeași situație.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.384/35/P/2006, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005**, excepție ridicată de Viorica Froicu în cadrul judecării recursului penal declarat de autorul excepției împotriva unei decizii penale privind soluționarea contestației la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate instituie o diferență de tratament juridic între inculpații care au săvârșit în același interval de timp infracțiunea de evaziune fiscală, și anume cei care au fost în situația de a fi cercetați penal în mod operativ și trimiși în judecată cu celeritate nu vor mai putea beneficia de cauza de nepedepsire prevăzută de legea nouă. În felul acesta, prima categorie de inculpați este discriminată în raport cu ceilalți făptuitori cărora li se aplică prevederile art. 10 din Legea nr. 241/2005.

Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că realizarea unui regim sancționator în funcție de acoperirea prejudiciului cauzat prin infracțiunea de evaziune fiscală s-a realizat de către legiuitor din rațiuni de politică penală. Mai arată că principiul egalității în drepturi nu implică tratarea juridică uniformă a tuturor infracțiunilor.

În conformitate cu prevederile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 din Legea nr. 241/2005 este neîntemeiată. Arată că textul de lege criticat se aplică tuturor cetățenilor aflați în aceeași situație, fără privilegii și discriminări. Totodată, consideră că acest text de lege nu conține prevederi care să împiedice aplicarea retroactivă a legii penale mai favorabile.

Avocatul Poporului consideră că prevederile criticate sunt constituționale, întrucât textul de lege se aplică nediferențiat tuturor cetățenilor aflați în aceeași situație. În acest sens, este invocată jurisprudența Curții Constituționale cu privire la constituționalitatea art. 10 din Legea nr. 241/2005.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 10 din

Legea nr. 241/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, care au următorul cuprins:

„(1) În cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute de prezenta lege, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la primul termen de judecată, învinuitul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amendă. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar.

(2) Dispozițiile prevăzute la alin. (1) nu se aplică dacă făptuitorul a mai săvârșit o infracțiune prevăzută de prezenta lege într-un interval de 5 ani de la comiterea faptei pentru care a beneficiat de prevederile alin. (1).”

Din motivarea excepției de neconstituționalitate rezultă că, în realitate, sunt vizate numai dispozițiile cuprinse în alin. (1) al art. 10 din legea menționată, asupra cărora Curtea urmează să se pronunțe.

Autorul excepției susține că prin aceste dispoziții legale se încalcă art. 1 alin. (5), art. 15 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție privind respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, neretroactivitatea legii și, respectiv, egalității în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi constituționale și cu o motivare asemănătoare. Prin Decizia nr. 697 din 20 decembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 31 ianuarie 2006, Curtea a reținut că este respectat principiul egalității în drepturi, statuat în art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece cauzele de reducere ori de înlocuire a pedepsei prevăzute de lege pentru faptele săvârșite se aplică fără nicio discriminare autorilor infracțiunii de evaziune fiscală care au acoperit prejudiciul în condițiile reglementate de art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005. Totodată, prin Decizia nr. 932 din 14 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2007, Curtea, examinând critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea principiului aplicării legii penale mai favorabile, a reținut că „orice lege se aplică numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, care are efecte și asupra raporturilor juridice penale sau contravenționale născute anterior intrării sale în vigoare.”

Întrucât față de excepțiile de neconstituționalitate soluționate prin deciziile amintite nu au intervenit elemente noi, de natură a modifica jurisprudența în materie a Curții, rezultă că atât soluția, cât și considerentele ce au stat la baza acestora se mențin și în prezenta cauză.

În consecință, Curtea constată că, în cauză, nu sunt încălcate dispozițiile art. 15 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1) din Constituție.

În ceea ce privește susținerea autorului excepției referitoare la încălcarea, prin textul de lege criticat, a dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, Curtea reține că este lipsită de temei, deoarece prevederile legale criticate sunt conforme textelor constituționale invocate, astfel cum s-a arătat mai sus.

Potrivit considerentelor expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Viorica Froicu în Dosarul nr. 3.384/35/P/2006 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 657

din 28 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 89 alin. (2) din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 89 alin. (2) din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Handaric Olga” — S.R.L. din Piatra-Neamț în Dosarul nr. 4.800/CF/2006 (57/103/2006) al Tribunalului Neamț — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat instituie, de fapt, o sancțiune pentru nerespectarea unei obligații contractuale și nu contravine dispozițiilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.800/CF/2006 (57/103/2006), **Tribunalul Neamț — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 89 alin. (2) din Legea nr. 76/2002 privind**

sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Handaric Olga” — S.R.L. din Piatra-Neamț într-o cauză ce are ca obiect cererea de anulare a Dispoziției nr. 123 din 7 noiembrie 2006, prin care s-a respins contestația formulată împotriva procesului-verbal de control nr. 15.314 din 25 septembrie 2006 încheiat de Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Neamț, act prin care au fost stabilite penalități în sarcina acestei societăți comerciale, ca urmare a nerespectării condițiilor de creditare constând în menținerea a 20 de locuri de muncă nou-create, ocupate timp de trei ani, conform Legii nr. 76/2002.

În **motivarea excepției** autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate „sunt neconstituționale în măsura în care prin aceste dispoziții se prevede că penalitatea se plătește inclusiv și în situația în care creditul este rambursat în întregime, iar dobânda aferentă acesteia este plătită”. Consideră că societatea comercială, fiind obligată la această plată, nu mai poate asigura celorlalți salariați măsurile de protecție socială a muncii, prevăzute de art. 41 alin. (2) din Constituție.

Tribunalul Neamț — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată, deoarece nu există nicio contradicție între spiritul textului de lege criticat și art. 41 alin. (2) din Constituție. În acest sens, arată că faptul că textul de lege criticat prevede riscuri ce urmează a fi asumate de angajator nu echivalează cu încălcarea drepturilor salariaților la măsuri de protecție socială.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, legea stabilind o sancțiune civilă față de nerespectarea de către angajator a condițiilor în care a obținut creditul.

Avocatul Poporului consideră, de asemenea, că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, având în vedere că sancțiunile instituite de aceste dispoziții sunt prevăzute numai pentru neîndeplinirea obligațiilor asumate prin contract pentru a beneficia de credit în condiții avantajoase.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 89 alin. (2) din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 103 din 6 februarie 2002, modificate prin art. I pct. 44 din Legea nr. 107/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 76/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 19 aprilie 2004, dispoziții potrivit cărora *„În cazul nerespectării obligației prevăzute la art. 86² alin. (3) și art. 88 alin. (1) și (2), angajatorul va suporta o penalitate egală cu valoarea fondului nerambursabil, respectiv cu mărimea creditului acordat, pentru fiecare loc de muncă creat și neocupat, proporțional cu numărul de luni neocupate.”*

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 41 alin. (2)

privind dreptul salariaților la protecția socială a muncii și la alte forme de asistență socială.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că art. 88 alin. (1) și (2) din Legea nr. 76/2002 prevede obligația societăților comerciale care au beneficiat de fonduri nerambursabile sau de credite în condiții avantajoase ca pe locurile de muncă devenite vacante ca urmare a încetării raporturilor de muncă ale persoanelor angajate din rândul șomerilor înainte de împlinirea perioadei de 3 ani, respectiv de 4 ani de la încadrare, ca și ale altor nou-angajați să încadreze șomeri în termen de 30 de zile calendaristice de la încetarea raporturilor de muncă.

Art. 89 alin. (2) din aceeași lege prevede aplicarea unor penalități pentru neîndeplinirea obligațiilor prevăzute de art. 88 alin. (1) și (2), penalități proporționale cu numărul locurilor de muncă neocupate și cu perioada de neocupare.

Curtea reține că unul dintre scopurile principale ale Legii nr. 76/2002 constă în stimularea întreprinzătorilor pentru crearea de noi locuri de muncă și pentru ocuparea acestora, cu prioritate, prin persoane provenite din rândurile șomerilor. Pentru realizarea acestui scop, statul acordă ajutoare în forma unor fonduri nerambursabile sau credite în condiții avantajoase. Acordarea acestor stimulente se face pe bază de contract, prin care beneficiarii lor consimt și își asumă obligațiile de a căror îndeplinire este condiționată eliberarea fondurilor și a creditelor, respectiv a căror neîndeplinire atrage după sine aplicarea penalităților. În aceste condiții, Curtea constată că reglementările legale examinate nu au nicio legătură cu măsurile de protecție socială a muncii. Societățile comerciale sunt sancționate pentru neîndeplinirea unor obligații asumate benevol prin contract.

În ceea ce privește stabilirea și aprecierea împrejurărilor și a motivelor care au determinat neîndeplinirea ori au împiedicat îndeplinirea obligațiilor asumate de beneficiarul stimulentei acordate, care ar putea înlătura, conform principiilor generale ale răspunderii civile contractuale, aplicarea penalităților, Curtea constată că acestea nu reprezintă probleme de constituționalitate, ci probleme de fapt ce intră în competența exclusivă a instanței judecătorești.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 89 alin. (2) din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Handaric Olga” — S.R.L. din Piatra-Neamț în Dosarul nr. 4.800/CF/2006 (57/103/2006) al Tribunalului Neamț — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 663

din 5 iulie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Ion Predescu	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Ranyak-Ambro Zoltan în Dosarul nr. 10.488/2001 al Judecătoriei Oradea.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă că partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus la dosarul cauzei concluzii scrise, prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 10.488/2001, **Judecătoria Oradea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale**, ridicată de Ranyak-Ambro Zoltan în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că limitarea impusă de prevederile de lege criticate, referitoare la reducerea sau chiar la înlocuirea pedepsei închisorii numai pentru inculpații care achită prejudiciul până la primul termen de judecată, contravine atât dispozițiilor art. 15 alin. (2), cât și celor ale art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală. Aceasta, deoarece se creează o discriminare între inculpații față de care procesul penal s-a desfășurat cu celeritate și care, depășind primul termen de judecată, nu mai pot beneficia de legea mai favorabilă, pe de o parte, și ceilalți inculpați care beneficiază de prevederile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, pe de altă parte. În opinia autorului excepției, „se creează în acest mod o disproporție evidentă între persoanele aflate în aceeași situație juridică, care vor suporta însă consecințe penale diferite.”

Judecătoria Oradea apreciază că „modul în care sunt reglementate în noua lege cauzele de nepedepsire, respectiv de reducere a pedepselor, creează un regim discriminatoriu față de persoanele care au comis astfel de fapte anterior intrării în vigoare a legii noi și a căror cauză nu a fost până în prezent soluționată, în condițiile în care aceste dispoziții nu le sunt aplicabile și acestor persoane.”

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat se aplică în mod nediferențiat tuturor cetățenilor aflați în aceeași situație, fără niciun fel de discriminare.

Avocatul Poporului, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției, Curtea constată că, deși a fost sesizată de către Judecătoria Oradea cu excepția de neconstituționalitate a art. 10 din Legea nr. 241/2005 în integralitatea acestuia, autorul excepției critică numai alin. (1) al acestui articol, cu privire la care susține că este neconstituțional.

Așa fiind, Curtea urmează să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, care au următorul cuprins: „(1) În cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute de prezenta lege, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la primul termen de judecată, învinuitul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amendă. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar.”

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2), potrivit cărora legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, precum și celor ale art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii, fără privilegii și fără discriminări.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 au mai format obiect al controlului de constituționalitate, cu o motivare similară și prin raportare la aceleași prevederi din Constituție ca și în prezenta cauză. Prin mai multe decizii, printre care Decizia nr. 932 din 14 decembrie 2006 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2007) și Decizia nr. 276 din 22 martie 2007 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 24 aprilie 2007), Curtea Constituțională a statuat că art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 nu încalcă dispozițiile art. 15 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1) din Constituție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, soluția pronunțată prin deciziile menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Ranyak-Ambro Zoltan în Dosarul nr. 10.488/2001 al Judecătorei Oradea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 iulie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 155589

